

Trollkarlen
i tunnel
banan

INGER
BRATTSTRÖM

SAGA
L'AMONT

Trollkarlen
i tunnel
banan

INGER
BRATTSTRÖM

Inger Brattström

Trollkarlen i tunnelbanan

SAGA Egmont

Trollkarlen i tunnelbanan

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1985, 2020 Inger Brattström och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726428087

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

*Till
ELIM och LINUS.*

En avig början på en lång dag

Som en liten röd traktor gick vanten med handen inuti före och föste bort den nya snön på räcket. Det såg roligt ut, snön växte som ett litet berg framför vanten. Sen föll den plötsligt till marken, men strax var där ett nytt berg framför vantens plog.

Solong skrattade, hon blev alltid glad av snöväder. Det var roligt med snöflingor som yrde runt, det var skönt att fånga dem i flykten med tungan. Och hon tänkte på det som Anette brukade säga, att "den som skrattar på morgonen kommer att gråta innan kvällen". Säkert var det också tvärtom. Den som gråter på morgonen kommer att skratta innan kvällen.

För i morse hade Solong gråtit. Och nu skrattade hon!

I morse - nej, det var inte roligt att tänka på "i morse". Allting hade blivit fel. Anette hade ont i huvudet, det hade hon ofta - och det var fel. Sen, när väckarklockan ringde och hon hade sträckt ut en arm och stängt av den, hade hon satt den uppochner. Den var en liten fyrkantig klocka som kunde stå på vilken som helst av de fyra sidorna, nu stod den tvärtom och kvart i sju blev kvart över ett. Efter en stund tände Anette sännglampan och när hon såg klockan sa hon, att det var mitt i natten. "Sov du, Solong, det är flera timmar till i morron!" Och så vände hon sig mot väggen och somnade om.

Men det var inte mitt i natten! Det ljusnade sakta bakom rullgardinen och när Solong gick på toa såg hon på klockan i köket att hon var fem i åtta.

Fem i åtta! Då skulle hon sitta på tunnelbanetåget. Halv nio började skolan. Och hon sprang tillbaka in i sovrummet och slet i Anettes täcke, i hennes axlar och hår. "Mamma, mamma - vakna! Vi har försovit oss ..." Och det blev en fart!

Anette fick bara mer och mer ont i huvudet ju mer hon rusade runt och satte på tevatten och tog fram smör och bröd och plockade ihop kläder.

"Jag går inte till skolan ..." Det är så pinsamt att komma för sent. Solong får skämmas ögonen ur sig inför klassen, och fast Helena är snäll och aldrig säger nåt, måste hon ju ändå förklara; Anettes huvudvärk och klockan som stått uppochner ... Då tittar alla på henne, vänder sig mot varandra i bänkarna och skrattar. Nej, Solong har ont i magen, hon ska vara hemma idag!

Anette var orubblig. "Tror du inte jag vill vara hemma också? Men det går ju inte. Och du kan inte vara ensam här hela dan."

Nej, det kunde hon inte, det var hemskt att vara ensam länge. De timmarna som blev på eftermiddagarna innan Anette kom hem blev långa nog. Och hela dan, nej ...

"Men om jag har ont i magen och du har ont i huvudet, så kan vi väl vara hemma båda två." Det verkade enkelt.

Anette hade just börjat ett nytt jobb på pensionärshemmet här ute, hon kunde inte anmäla sig sjuk med detsamma ... Nej, det var klart. Och strax var Solong i väg med skolböckerna på ryggen; ner i hissen, över den ödsliga öppna platsen till tunnelbanan. Hon mumlade sin ramsa - ramsan som var hennes dagliga liv. "Hemma tunnelbana skola skola tunnelbana hemma."

Sen var det inte så farligt! För när Solong kom till sin klass över en timma för sent talade de om klassfesten. Alla talade i munnen på varandra och det märktes inte när Solong kom smygande tyst och hopkrupen och nästan